

Contes d'estiu (VI): Raymond

CARLOS ARBÓ

Raimundo, batejat pels qui l'envolten com Raymond, és un jubilat que cada matí, després de llegir els diaris al Casal de la Gent Gran de Lloret, s'uneix als companys habituals per fer petar la xerrada. Els records li brollen de la memòria a batzegades. L'any 1965 va marxar de Cúllar, un poble del nord de la província de Granada. Tenia 18 anys quan va agafar una maleta atrotinada i lligada amb cordills per viatjar en tren a Barcelona. A la Ciutat Comtal va pujar a l'autocar de la SARFA (una empresa formada pels socis Ribot, Font i Artigues, mereixedors d'un homenatge) amb destinació al Lloret del boom turístic que oferia oportunitats de feina a dojo. Se n'anava del seu terror amb una recança infinita, obligat a escapar de la misèria, la desolació i la desesperança.

En aquells dies, tot i la necessitat de mà d'obra barata, els immigrants no sempre eren ben vistos pels catalans d'origen. Els tractaven de xarnegos, una paraula ofensiva per designar les persones d'altres zones d'Espanya, o bé nadiues de Catalunya amb un o ambdós progenitors castellanoparlants.

A Raymond, tot això li relliscava. Ningú li va regalar mai res. Va suar la cansalada treballant a la construcció i a l'hostaleria. Eren moments per fer calés si es pencava de valent.

Quan va creure que havia arribat l'hora de formar una família va demanar a la Reme, la seva xicoteta del poble, que agafés els trastets. Es varen casar l'any 1975. Va contractar un autobús perquè familiars i amics es desplaressin de Cúllar per assistir a la cerimònia. Al final de la missa se li va posar la pell de gallina quan una coral va cantar la salve rociera.

Amb els estalvis aconseguits i una hipoteca van comprar una botiga de queviures antiquada per transformar-la en un supermercat. A l'estiu, no donaven a l'abast i de mica en mica s'omplia la pica. Una dècada més tard ja era propietari de quatre establiments operant a cor què vols, cor què desitges. El 2015 es va jubilar, després de vendre el negoci a preu d'or a una multinacional de l'alimentació.

Ara, reparteix el seu temps entre les tertúlies en el Casal i la Casa de Cúllar, una associació oberta als gairebé sets-cents cullerenses residents a Lloret. Les dues poblacions es van agermanar l'any 2004 i cada mes de novembre se celebren les jornades de Cúllar a Lloret. Aquest intercanvi cultural agermana costums i tradicions en un ambient festiu al qual tothom està convidat.

Entre les activitats destaquen la degustació de productes de la zona (embotits, oli i dolços), actuacions teatrals, recitals folklòrics i una missa rociera.

Raymond, al contrari d'alguns paisans que van tornar al poble, es quedarà a viure a Lloret, tot i deixant clar que és tant d'aquí com d'allà.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/08/09/contes-destiu-vi-raymond/798136.html?utm_source=rss